

efter Justitsministeriets opfattelse i praksis kun blive tale om et yderst begrænset antal tilfælde, hvor der vil skulle udbetales erstatning efter lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser i anledning af en overtrædelse af § 252, stk. 2.

Spørgsmål nr. 21:

»Hvad mener ministeren om de vedholdende påstande om, at færre vil lade sig undersøge, når en strafbestemmelse er indført, og hvorfor har ministeren valgt at straffe den, der går til læge, men »frifinder« den, der holder sig i uvidenhed om sin sygdom, og er det i overensstemmelse med den politik, Folketinget hidtil har ført om oplysning og tilskyndelse til at søge læge?«

Svar:

For så vidt angår spørgsmålet om lovforslagets virkning for det forebyggende arbejde, kan jeg henvise til besvarelsen af Retsudvalgets spørgsmål nr. 6, pkt. 1 (L 255 – bilag 10). Hvad angår betydningen af en foretaget test for HIV-virus, kan jeg henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. 9, pkt. 4 (L 255 – bilag 14).

Spørgsmål nr. 22:

»Hvad betyder det, at området bliver strafrit, hvis sygdommen ikke helbredes, men behandlingen er så kostbar, at det offentlige ikke kan eller vil betale?«

Svar:

I lovforslagets bemærkninger side 5, venstre spalte, 1. nye afsnit, anføres bl.a., at sygdom, der omfattes af § 252, stk. 2, skal være uhelbredelig. Dette indebærer, at sygdomme, som – hvis patienten undergives rettidig, sædvanlig lægelig behandling – almindeligvis kan helbredes, ikke omfattes af bestemmelsen. I udtrykket »sædvanlig« ligger, at der er tale om en behandling, som i almindelighed er tilgængelig for den smittede.

Spørgsmål nr. 23:

»Frygter ministeren ikke, at en sådan strafbestemmelse kan tilskynde til angiveri?«

Svar:

Efter Justitsministeriets opfattelse vil der

alene blive tale om et beskedent antal sager efter den foreslåede bestemmelse. Der er næppe grund til at tro, at personer, der ikke selv er offer for en overtrædelse af § 252, stk. 2, vil angive andre for denne forbrydelse. Det tilføjes, at falsk anmeldelse er strafbar efter straffelovens § 164 eller § 165.

Spørgsmål nr. 24:

»Hvordan vil ministeren begrunde en præventiv effekt ved at indføre en ny strafbestemmelse, når de behandlere, der kender AIDS-patienter, påstår, at patienterne er i så dyb krise, at de ofte ikke kan tænke rationelt?«

Svar:

Som anført i lovforslagets bemærkninger indebærer lovforslaget ikke en ændring i den præventive indsats over for udbredelse af AIDS og HIV-smitte. Som tidligere anført kan det imidlertid forekomme stødende for retsbevidstheden, hvis en person, der er klar over at være smittet med HIV-virus, har samleje med eller på anden måde hensynsløst udsætter andre for smitte uden at søge at beskytte de pågældende eller at gøre dem bekendt med smittekrisen. Dette er baggrunden for den foreslåede kriminalisering af sådanne hensynsløse forhold.

Spørgsmål nr. 25:

»Er det udtryk for en bestemt moralsk holdning, at man i lovforslaget alene lægger ansvaret på den ene part, nemlig den smittede, eller kan ministeren give en rationel begrundelse?«

Svar:

Lovforslaget vedrører strafansvar for den, som på hensynsløs måde forvolder fare for, at nogen smittes med bl.a. HIV-virus. Strafansvar er imidlertid ikke den eneste form for ansvar i denne forbindelse. Også den raske part har en forpligtelse til at søge at beskytte sig mod smitten. Tilsidesættelse af dette ansvar kan efter min opfattelse imidlertid ikke begrunde et strafansvar.

Spørgsmål nr. 26:

»Vil man kunne indsætte personer med AIDS i udbrud til afsoning i et fængsel?«